U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D., JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupený JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2009, č. j. OAM-1-137/VL-10-K01-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 2. 2010, č. j. 29 Az 11/2009 – 50

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1-137/VL-10-K01-2007 ze dne 24. 4. 2009. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14 a §§ 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že nezohlednil jeho námitky uvedené v žalobě a směřující proti způsobu, jakým správní orgán vedl správní úvahu před vydáním rozhodnutí a proti tomu, že správní orgán nezohlednil v jeho prospěch informace, kterými podle svého přesvědčení jasně prokázal důvody nemožnosti návratu do Srbské republiky, či do Kosova. Přestože podrobně popsal své důvody, proč byl nucen opustit svou zemi původu a jeho důvody jsou podřaditelné pod důvody, které má na mysli § 12 zákona o azylu, neboť ani státní orgány Srbska, ani státní orgány Kosova nemohou svým občanům doposud zajistit dostatečnou ochranu před nežádoucím jednáním, byť soukromoprávních osob, pak těmito jeho důvody se správní orgán vůbec nezabýval a krajský soud jeho chybný přístup převzal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

K námitce nedostatečného zohlednění všech podstatných okolností, jež stěžovatel v souvislosti se svých odchodem ze země původu zmínil, zdejší soud konstatuje, že z napadeného rozsudku krajského soudu je patrné, že se soud zabýval stěžovatelem

uplatněnými žalobními námitkami a že vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným na základě vlastních výpovědí stěžovatele. Z kasační stížnosti není navíc seznatelné, jaké konkrétní skutkové okolnosti relevantní z hlediska azylu či doplňkové ochrany byly podle mínění stěžovatele krajským soudem přehlédnuty. Nekonkrétnost předmětné kasační námitky ji činí nezpůsobilou bližšího soudního přezkumu. Zdejší soud již v minulosti opakovaně vyslovil, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl vůči němu dopustit správní orgán v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Líčení skutkových okolností přitom nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, ale musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc pak nemůže být toliko s obecným odkazem na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní o tyto skutkové okolnosti se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, rozsudek ze dne 20. 2. 2006, č. j. 8 Azs 172/2005 - 50, rozsudek ze dne 30. 11. 2005, č. j. 7 Azs 294/2004 - 41, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nad rámec shora řečeného Nejvyšší správní soud k vlastnímu azylovému důvodu dodává, že správní orgán pro své rozhodnutí vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, shromáždil dostatečné množství informací o zemi původu, jak z obecného hlediska, tak i ve vztahu k problematice etnických skupin Srbska. Žalovaný na základě shromážděných podkladů uzavřel, že z aktuálních informací o zemi původu nevyplývá, že by nyní v zemi původu stěžovatele docházelo k cílenému pronásledování osob albánské národnosti ve smyslu zákona o azylu. Srbsko nediskriminuje své občany na základě etnické příslušnosti.

K námitce absence ochrany stěžovatele ze strany státu před nežádoucím jednáním soukromých osob Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry svého rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz. Podle nich „*...nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu. Pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.*" Ze správního spisu však nevyplývá, že by se stěžovatel v zemi původu ochrany ze strany státu domáhal.

Vyhrožování, či útoky ze strany soukromých osob nelze podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za dostatečný důvod k udělení azylu dle zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (viz např. rozhodnutí NSS z 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36). V tomto směru lze odkázat taktéž na judikaturu

vymezující, jakou intenzitou se musí vyznačovat jednání, jemuž je žadatel v zemi původu vystaven, aby bylo lze je podřadit pod pojem pronásledování. Jde zejména o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS („*Újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematičnosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být „objektivní" v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci")*

V souladu s výše uvedenými závěry postupoval při posuzování stěžovatelem tvrzených důvodů i žalovaný, který uzavřel, že verbální napadání, urážky a různé ústrky nelze ještě považovat za pronásledování tak, jak to má na mysli zákon o azylu, k těmto negativním jevům dochází i v zemích s vyššími demokratickými standardy, než má v současné době Srbsko.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu